

SVOBODNA SLOVENIJA

AÑO XXXVI (30)
Štev. (No.) 41

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES
13. oktobra 1977

Tokijo in Lotung – Slovenija v svetu

Sonce ni imelo časa zaiti, ker smo ga z ogromnim Jumbom 747 SP sprotili čez Pacifik iz Los Angelesa v Tokio. Ob enih popoldne smo zdrveli 12.000 metrov visoko iz kalifornijske prestolnice čez neizmerno morsko gladino in „že“ ob dvajset minut čez četrto uro popoldne pristali na tokijski Ezeizi Haneda. Toda v tistih treh urah dvajset minut je minilo našega biološkega časa deset in pol ur. Odleteli smo iz Los Angelesa v nedeljo in prileteli v Tokio v ponedeljek, sonce pa ni zašlo. Preleteli smo tudi datumsko ločnico in „izgubili“ en dan.

Ob pogledu na Jumba se človek samemu sebi zazdi velik, pa se mu tista „veličina“ ob pogledu skozi neprodušno zaprto okno, ki ga ne sme odpreti, v globino 12.000 metrov na široko morsko gladino v trenutku spremeni v ničevost. Največja ladja tam spodaj, 200.000 tonški petrolejski tanker, je kakor majhna orehova lupina, naš Jumbo za posadko tankerja kakor droben kolibri, če ga sploh vidiš. Slišijo ga ne.

Po pristaniku na Haneda silen živžav, prerivanje Japoncev, Amerikancev, Filipincev, južnih Amerikancev, celo hrvaščino sem čul, lov za kovčki, ki jih tekoči trak kakor na vrtiljaku prevaža mimo radovednih oči potnikov, migracijski in carinski pregled in ven na cesto, spet polno ljudi in avtomobilov, teh večnih avtomobilov. Potem s taksijem v hotel, štirideset nadstropni kolos z 2.100 sobami, 45 dvoranami, dvanajst restavracijami, s petsto kv. metrov trgovin, natrpanih z biseri, elektriko, kimoni, optiko, pahljačami, pravi potrošniški center potrošniške družbe, ki kupuje zato, da kupuje, ne glede na to, kaj kupuje in zakaj kupuje. Kvečjemu za kakega prijatelja, sicer pa le zase, zase. In potem vlačijo neštete kovčke, trdo nagačene in težke, na zložljivih vlečkah po neskončnih hodnikih ogromnih letališč, od mesta do mesta, dokler jih ob vrnitvi doma ne odpre in se vpraša, čemu vse to. Ali pa se sploh ne vpraša...

Pet Jumbov, vsak s 360 potniki, je tisto nedeljo odletelo iz Los Angelesa, San Franciscas, Seattle in Vancouverja v razmaku dvajset minut v Tokio in vsi so bili nabit polni. In vseh pet je prav tako v istem časovnem razmahu izbruhalo potnike na Hanedi. Pa dvomim, da bi kdo od njih prišel na Japonsko za kaj drugega, kakor za trgovino in na zabavo. Molit prav gotovo ne. Templici so vse dni skoraj prazni, dasi se gnete na tokijskem prostoru 12 milijonov ljudi, za samo pet minut oddaljeno cerkev sv. Ignacija, stavim, da od množice špansko govorečih turistov v New Otani nobeden ni vedel ali pa se sploh poznal, kje naj bi kakšna katoliška cerkev bila. Svet je strahovito zagledan v tla, sam vase. Še h kratki jutranji „mednarodni molitvi“ v hotelsko kapelico je zvočnik zvalil od več tisoč gostov manj kot desetino.

Sredi tolikih ljudi pa je vsak zase sam, tisti, ki so doma na Daljnem vzhodu in tisti, ki prilete tja za nekaj dni in spet odlete. Tudi meni bi se tako godilo, če ne bi bilo — Slovenije v svetu.

V Buenos Airesu je ne občutimo, da celo se nam včasih zdí odveč o njej govoriti, ne doumeme pojma, ki bi si ga morali že zdavnaj prisvojiti in ga živeti. Podobno, kakor ne tisti v domovini in morda ne tisti v zamejstvu. Sredi morja azijskih ljudstev in širjav, sredi tujih ras pa ho doživljal, Slovenijo v svetu, ko lahko sredi Tokija govoriš slovensko, o istih problemih in sorodnih doživetjih, z enakim čutenjem in hotenjem, s podobnimi načrti in cilji — s Slovencem.

Profesor na univerzi Sophia, z 10.000 študenti, sredi Tokija, dr. Vladimir Kos. Sediva za isto mizo v hotelu in se razumeva. Vsek v svojem delovnem okolju, različnem po vsebini, pa istih pogledov na slovenstvo in na svet. Komaj tri dni prej sem bil s Slovenci v Clevelandu in z onimi iz Toronta,

NOV NAČIN, KAKO PRITI DO DEVIZ

Vemo, da je na svetu med vrednostjo bankovcev ene ali druge države velika razlika. Mnoge valute, med njimi do zadnjega naš ubogi peso, na svetovnem bančnem trgu sploh notirale niso. Druge pa so uživale dober glas: dolarji, nemške marke, švicarski franki in še par drugih. Če je država s šibko valuto kaj kupovala v inozemstvu, je morala plačevati ne z bankovci, ampak v krepkih valutah, ki jih je bilo treba iskati na en ali drug način.

En tak način je izvoz žita, mesa, rudnin itd. iz manj razvitih dežel v industrijske, zaračunan v močnih valutah. Za te pa država plačuje industrijske izdelke, ki jih uvaža. Tako dela npr. Argentina. Dobra letina ji je pomagala rešiti se težav, ki jih je imela zaradi pomanjkanja valut in deviz. Gospodarsko močne in industrijsko razvite države prodajajo svoje blago po cenah, ki jih one diktirajo in navadno v škodo gospodarsko šibkejših. Če te ne ubogajo, jih kaznujejo z gospodarskim bojkotom, tako, da ne marajo od nepokornežev ničesar uvažati in tudi ne marajo tja ničesar pošiljati. Nekatere države si pomagajo na drug način: z izvozom zdravih mladih moči v bogate dežele, ki jih potrebujejo za dela, katerih domačini že ne marajo opravljati. Tako dela Jugoslavija. Stotisoče mladih moči dela tujcu in mnogo izmed njih ne bo pustilo tam le svojih žuljev, ampak tudi svojo narodno zavest. Naše matere so rodile sinove in hčere zato, da bodo krepile nemško, švicarsko, švedsko kri, domača država pa se bo skušala gospodarsko krepiti z zaslužkom teh delovnih ljudi, ki pošiljajo in prinašajo domov v tujem denarju svoje prihranke, dokler se ne odločijo, da ostanejo za vedno na tujem, kjer so bili rojeni njihovi otroci in kjer so se oni, kljub temu da so tujci, počutili bolj doma, kakor v lastni domovini, katera mu ni dala svobode in razmaha kakor je to znala tujina.

Ta vrsta pridobivanja valut je tračnična. Zadnje čase pa smo zvedeli še za en način pridobivanja zdravega denarja. Znano je, da je Nemčija bila po koncu zadnje vojne za kazen razdeljena na dve polovici, potem, ko je bilo Poljski dosojenega velik kos nemškega ozemlja tja do Odre. Zahodna Nemčija je ostala pod nadzorstvom demokratičnih zahodnih zaveznikov, vzhodna polovica pa je bila pod kuratelom Rusije, ki je kaj kmalu poskrbela, da je ta del Nemčije postal vsaj tako rdeč, kakor Rusija, če ne še bolj; Rusi so najprej deželo izropali do zadnjega gumba, nato pa so nad sestrado in brezpravno rajo naredili poskus, kako jo narediti čez noč marksistično. Razlike med eno in drugo Nemčijo so se kmalu pokazale. Zahodna polovica je pričela delati in trpeti, vzhodna pa je bila neprestana vrsta rdečih parad in zborovanj, za delo pa ni bilo ne časa ne volje. Milijoni so bežali na zahod — v svobodo in blagostanje. Postaviti so morali rdeči v Berlinu zid sramote, ki loči obe polovici Nemčije, in tudi sicer z žičnimi ovirami,

pozdravil našega Karla Mauserja na njegovem zadnjem domu, okrašenem s šopom rdečih nagelnov in vse to ponesel v Tokio in izročil Slovcu Kosu in dva dni zatem spet Slovcu Janežu v Lotungu na Taiwanu. Slovenija v svetu resnično je in živi. Argentina, Japonska, Taiwan, tri dežele, desetisoče kilometrov vsakasebi, pa povsod Slovenci in z njimi Slovenija v svetu. Slovenski „Kdo je kdo“ in „Kje je kdo“ nam je nujno potreben, za danes in za prihodnost. Ogromni slovenski potencial po širnem svetu imamo, ki domovini zaradi ideološke zaslepenosti njenih sedanjih vodij ni dosegljiv, ji bo pa nujno potreben v danem trenutku.

In koliko nas je in kakšni smo v Hong Kongu, v Indiji, v Italiji, v Avstriji, Nemčiji, Franciji, Angliji, pa v Braziliji, Peruju in Čilu in Paragvaju, itd. Ali se dovolj resno zanimajo za Slovenijo v svetu in ali jo dovolj resno jemljejo?

PF

minskimi polji, stražnimi stolpi in policijskimi psi kontrolirano mejo, tako, da je bil vsak skriven prehod preko nje skoro nemogoč. Veliko jih je take poskuse plačalo z življenjem.

Razlika in vseh poljih med vzhodno in zahodno Nemčijo je postajala z dneva v dan vidnejša. Turisti s celega sveta radi hodijo v Berlin, kjer so v svobodnem delu mesta zgradili posebne razgledne stolpe, da je lahko videti preko zidu sramote proti zahodu, v zapuščeni in zanemarjeni del rdečega Berlina. Želja vzhodnih Nemcev po ugodju onih na zahodu je vedno živa, razen pri onih, ki so na oblasti in ki vedo, kaj jih čaka, če bi se razmere obrnile.

Mora biti tam že hudo, če so oblastniki pri iskanju dobrih valut in deviz prišli na ukrep, ki se nam je skrajša zdel kot pristna „časnikarska raca“, ki se je pojavila v evropskem časopisju letošnjega julija, avgusta: da namreč vzhodna Nemčija prodaja zahodni Nemčiji za dober denar svoje jetnike. Pa bo že res, ker sedaj časopisi poročajo toliko podrobnosti o tej zanimivi kupčiji, da je treba kar verjeti. Po teh poročilih ima vzhodna Nemčija v svojih zaporih okrog 6.000 političnih jetnikov. Zaenkrat je pripravljena izpustiti iz ječ in dopustiti odhod v svobodni svet 1.000 jetnikom, proti plačilu 50.000 mark za osebo, seveda zdravih zahodnonemških mark. Prvih devetdeset jetnikov je že letos za tako ceno prišlo na svobodo... Sedaj pripravljajo kupčijo za 150 novih jetnikov, kar traja precej časa, ker rdeči ječarji vsak primer posebej preiščejo in določijo, kdo pride v kupčijske račune in kdo ne. Iz dosedanjih primerov je videti, da prodajajo predvsem jetnike, ki so blizu konca svoje kazni, tako da odkupna cena velja bolj kot tarifa za izhod iz dežele, kakor pa za oprostitev iz ječe.

Vsekakor nova in zanimiva oblika kupčij, ki jih komunizem uvaja na račun človeškega dostojanstva.

K. k.

Proslava narodnega praznika 29. oktober in dneva slovenske zastave

posvečena 60-letnici majniške deklaracije in smrti dr. Janeza Evangelista Kreka

bo letos 29. oktobra v Slovenski hiši

Hrvaški Sabor po volitvah

Pred nekaj tedni smo poročali o izidu volitev v II. Hrvatski Sabor in smo navedli imena tridesetih izvoljenih sabornikov. Med njimi je bil — sicer na zadnjem, to je tridesetem mestu — tudi prof. Nikolič, znani urednik ugledne Hrvatske revije in upoštevan kulturni delavec hrvatske emigracije. Ko pa je volilna komisija ponovno prešela glasglavose, je prof. Nikolič izpadel in je na njegovo mesto prišla Neda Sarić Rosandić, ki je dobila 1451 glasov med tem ko je po prvem štetju prof. Vinko Nikolič dobil 1454 glasov.

Poleg teh sprememb so volitve v II. Hrvatski Sabor prinesle precej raznih presencenj. Širile so se govornice, da je začela infiltracija levičarjev v Hrvatski Narodni Sabor itd. Te govornice so bile posledica tega, da se je nepričakovano uveljavila takoimenovana „Bušićeva skupina“. Največ glasov (3719) je dobil namreč Bruno Bušić, ki je star 38 let in je prišel v emigracijo šele pred dobrim poldrugim letom. Za vstop v ZDA ne more dobiti dovoljenja. V njegovo skupino spadajo Franjo Mikolič (45 let), Zlatko Markus (36 let) in Tomislav Mišić (31 let). Bušić, Markus in Mišić so bili v domovini v uredništvu zagrebškega „Hrvatskega tednika“, Mikolič pa je bil župan v Jastrebarskem pri Zagrebu. Vsi naj bi bili somišljeniki dr. Savke Dabčević — Kučan, ki je bila prvobornikinja „hrvatskega proljeća“ ter Mike Tripala in tovarišev. Vsi ti so bili odstavljeni, kakor ljubljanski Kavčič ter srbski črnogorski

EKSPLOZIJA V PLIBERKU

V nedeljo 4. septembra ob 22 uri sta bili v Pliberku dve močni eksploziji. Ena je v Nonči vasi prelomila dvojni električni drog z visoko napetostjo, ki vodi tik ob podjunki železniški progi. Nastal je kratek stik in zaradi tega se je prekinil električni tok od Nonče vasi do Rude severno od Drave. Dobrih sto metrov stran od prvega droga so neznanzi razstrelili še drugega. Žandarmeriji se ni posrečilo odkriti niti sledov, čeprav jih je iskala tudi s policijskimi psi.

Predsednik Narodnega sveta koroških Slovencev je v posebni izjavi zavrnil sumničnja avstrijskega tiska, ki je namigovalo, da so razstrelitev povzročili slovenski ekstremisti.

Spodnji del razstreljenega droga so odpeljali še na Dunaj kjer bodo strokovnjaki poskušali dognati, kakšne vrste je bil peklenski stroj.

ZACETEK ŠOLE

Na Koroškem je s pričetkom šolskega leta spet stopilo v ospredje vprašanje dvojezičnega pouka. Manjšinski zakon iz leta 1959 namreč predvideva možnost, da se otrok uči tudi materinščine. To željo morejo starši izjaviti ustno ali pismeno ob vpisu. Če je otrok prijavljen za dvojezični pouk, velja to v ljudski šoli za vsa štiri leta.

V ljudski šoli sedaj poučujejo v večji meri kot poseben poizkus še angleščino. Tudi na dvojezičnem ozemlju. Nekateri starši so mnenja, da bi otrok ne zmoget tih treh jezikov. Pedagogi to zavračajo, ker so dognali, da se otrok more lažje učiti več jezikov, čim mlajši je. Seveda so s prijavi v dvojezično šolo združene nevednosti za starše. Marsikje izvajajo nanje pritisk, da bi ne prijavili otrok k dvojezičnemu pouku, zlasti če so gospodarsko odvisni. S tem pa se seveda polagoma manjša število otrok v dvojezičnih šolah in avstrij-

ski Nemci morejo zatrevati, da take šole niso več potrebne.

FUENS O POLOŽAJU KOROŠKIH SLOVENCEV

Od 23. do 25. septembra je bil v Železni Kapli na Koroškem redni letni kongres Federalistične unije evropskih narodnih skupnosti (FUENS). V Avstriji je znana ta organizacija najbolj pod kratico FUEV, ki izvira iz nemškega prevoda mena organizacije (Union europäischer Volksgruppen).

Kongresa se je udeležilo več narodnostnih skupnosti iz vse Evrope, med njimi Katalonci, Danci, Frizi i. dr. Federalistična unija evropskih narodnih skupnosti je nepolitična mednarodna manjšinska organizacija in ima kot načelo solidarnost. Ustanovljena je bila l. 1949. — Kot zastopnik koroških Slovencev in sicer od šestdesetih let naprej, ko je bil predsednik NSHS Dr. Inzko. Eden od podpredsednikov FUENS-a je koroški Slovenec Dr. Reginald Vospernik.

Po pravilih je namen Unije ohranjanje narodne posebnosti, jezika, kulture in življenjskih pravic evropskih narodnih skupnosti ter ustanovitev mednarodno priznanega prava narodnih skupnosti.

Na kongresu so bili med drugim zastopniki avstrijske zvezne in deželne vlade, od katerih so nekateri skušali prikazati Slovence na Koroškem kot protiavtstrijske.

Pomembna je resolucija, ki je bila sprejeta na kongresu glede slovenske in hrvaške manjšine v Avstriji. Med drugim pravi resolucija FUENSA: „Skrbijo mora opozoriti na to, da se po uveljavitvi zakona o narod. skupnostih položaj obeh narodnih skupnosti doslej ni izboljšal, temveč se je položaj koroških Slovencev celo bistveno poslabšal. Tako je bila odvzeta več kot dvema tretjinama slovenskega prebivalstva Koroške pravica, da se poslužuje slovenskega jezika pred občinskimi oblastmi, pri dvojezičnih krajevnih napisih pa se je avtohtono naseljeno območje zmanjšalo na eno šestino.“

Federalistična unija evropskih narodnih skupnosti ne more spregledati dejstva, da Avstrija člena 7 avstrijske državne pogodbe ni izpolnila ne po besedi in ne po smislu.“

Pri volitvah za novega predsednika FUENSA je bil izvoljen zastopnik južnotirolske stranke dr. Mitterdorfer in prodril Slovenec dr. Vospernik, ki je bil tudi kandidat.

večati promet na dve milijardi dolarjev s tem, da bo uvedlo gradbo hiš od montažnih delov do kompletne hišne opreme v njih. Prav nič te opreme pa podjetje Gorenje ne bo dalo graditi na Hrvaškem. Po mnenju Bušića Slovenci ne spuštujejo uzakonjenega enotnega jugoslovanskega trga. Zagreb je pri tem brez moči, Beograd pa naj bi podpiral Slovence. Bušićevo pisanje pa preide že meje resnosti, ko navaja primere, kot je sledeči: ob gradnji letališča na Krku slovenski delovodje niso hoteli niti kruha kupovati na Hrvaškem, ampak so ga dobivali iz Slovenije.

V hrvaških emigrantskih listih nekateri pojejo Bušiću slavo, prav tako njegovi skupini, drugi ga kritizirajo. Pa to je stvar Hrvatov. Slovenci se le sprašujemo, kaj zasleduje Bušić z zgoraj navedenim pisanjem o Slovencih in Hrvatih v Jugoslaviji. Kaj hoče s tem doseči v emigraciji?

Pri volitvah v Sabor je bilo še več presenečenj. Med drugim je dr. Ivo Kosky kot predsednik republikanske stranke nepričakovano zasedel drugo mesto (3134 glasov) izvoljen je tudi tajnik te stranke dr. Katalinić (50 let). Nekateri upajo, da bo prav republikanska stranka mogla vzpostaviti nekak most med najmlajšo in najnovejšo pokaradjordjevske emigracije in staro hrvaško (Nad. na 2. str.)

NERAZUMEVANJE NA BEOGRAJSKI KONFERENCI

GLUHA UŠESA KOMUNISTIČNIH REŽIMOV

Zasedanje Evropske varnostne konference, ki poteka v Beogradu, se razvija po že predvidenih tirnicah. Številni zahodni delegati v svojih nastopih opozarjajo, in dajejo poudarek na človečanske pravice in njih kršenje s strani komunističnih režimov. Ti pa imajo za te zahteve gluha ušesa, in celo zanikajo pravico nad kontrolo njih „notranjih zadev“, čeprav je jasno, da so se s podpisom Helsinške pogodbe obvezali k nje izpolnjevanju in spoštovanju osnovnih človečanskih pravic svojih državljanov.

Že takoj na začetku zasedanja je holandski delegat opozoril, da od Helsinkov do danes ni videti zboljšanja v komunističnih državah. V sami Sovjetski zvezi je od desetčlanske komisije, ki je bila sestavljena za kontrolo izvrševanja Helsinške pogodbe, pet članov in ječah, trije so bili izgnani iz države, in le dva sta na svobodi, a je njih delovanje omejeno. V istem smislu sta govorila tudi norveški in švicarski delegat.

Vodja ameriške delegacije Arthur Goldberg se je prav tako odločno zavzel za človečanske pravice narodov za železno zaveso. Omenil je češki primer, ko oblasti ne dovoljujejo zahodnim časnikarjem, da bi intervjuvali disidente. Prav tako je opozoril, da komunistične

oblasti motijo oddaje radija „Svobodna Evropa“. In končno omenjal še vedno večje zapreke, ki jih stavlja komunistični režimi tistim, ki hočejo oditi na Zahod, čeprav Helsinška pogodba izredno določa svobodo preselitve.

Odgovor je kaj hitro prišel. Predstavnik vzhodne Nemčije Ernest Krabatsh je dejal, da nobena država nima pravice, da drugi narekuje, kako naj uredi svoje notranje zadeve. Prav tako je madžarska delegacija ostro napadla Zahod, češ da se vtiha v te zadeve, medtem ko trgovsko in kulturno dela diskriminacijo do vzhodnih držav in njenih državljanov.

A najbolj jasno besedo je doslej izrekla delegacija Svetega Sedeža, ki je napadla Sovjetsko zvezo zaradi preganjanja vzhodnih katoličanov zlasti v Ukrajini. Monsenja Achile Silvestrini je v priči predstavnikov 34 držav govoril o „težki rani“, ki krvavi na cerkvenem telesu zaradi preganjanja, ki ga trpe verstva pod komunističnimi režimi. Tako se je Vatikan prvič na tako visokem forumu postavil za ukrajinske katoličane, kar pomeni novo politiko svetega sedeža do komunističnih režimov.

MEDNARODNI TEDE

ZA 60 LETNICO oktobrske revolucije in 20 letnico prvega Sputnika je Sovjetska zveza poslala v vesolje Soyuz 25, ki naj bi jo dva kozmonavta sklopila v Salyut VI. Podvig se je izjalovil in kozmonavta sta se morala vrniti na Zemljo.

NOBELOVO literarno nagrado so podelili letos španskemu pesniku Vicentu Alexandru. Mirovno nagrado za letošnji organizaciji Amnesty International, za lansko leto (ko ni bila podeljena) pa ustanoviteljicama mirovne organizacije na Irskem Bety Williams in Mairead Carrigan.

V ŠPANIJI so teroristi usmrtili važnega baskovskega funkcionarja. 53 letni industrijalec Augusto Unceta Barronechea, ki je predsedoval Vizkajskemu svetu, je padel pod krogami članov prevratne organizacije ETA.

V VZHODNEM BERLINU so imeli hude protisovjetske izgrede. Policija je ostro nastopila in zaprla nad sto manifestantov.

PERUJSKA VLADA je objavila politični načrt Tupac Amará, ki predvideva splošne volitve v Peruju v letu 1980.

MOSHE DAYAN je ponovno izjavil, da Izrael na noben način ne bo vodil pogajanj s Palestinci. S tem se je dokončni mir na srednjem vzhodu ponovno odmaknil.

SOVJETSKI vrhovni svet je potrdil novo ustavo. Podpredsednik države, položaj, ki ga nova ustava predvideva, je postal 76 letni Vasily Kuznetsov.

pridobiti si naklonjenost izredno strateško ležeče Jugoslavije. Združene države in Zahod pa ima Tito tako že dalj časa v rezervi. S takim trojnimi zavarovanjem si je jugoslovanski diktator utrdil lastni položaj neodvisnega in, kot menijo v diplomatskih krogih, tudi položaj Jugoslavije v času njegovega odhoda s krmila države. Obenem si je tako v Moskvi kot v Pekingu zagotovil trgovske kupčije, s čemer bi mogel doseči ugodnejše pogoje na zahodnih tržiščih.

V visokih diplomatskih krogih tolmačijo Titove dosežke v Moskvi in Pekingu ne samo potencialno pomembne za jugoslovanske odnose z obema komunističnima velikanima, temveč tudi odnose med njima samima, pa tudi za položaj jugoslovanske sosedbe Albanije. Okrog Jugoslavije se torej tačas kar precej sučejo.

Kitajci bodo skušali postopoma še zgotoviti stike in odnose z Jugoslavijo in jo imeti za nekako vmesno postajo ali oporišče in glavno luko v prodiranju svojega vpliva v evrokomunistične države — Francijo, Španijo in Italijo — in tako z zahodno Evropo sploh. Bo takrat Titu tudi uspelo ohraniti neodvisnost in vzdrževati lastno „socialistično“ pot?

Taka so v glavnem ugibanja v gori omenjenem članku v tokijskem The Japan Times.

Convocatoria a la juventud

Al hablar recientemente en la Cámara Junior de Buenos Aires, el Jefe del Estado Mayor del Ejército, general Roberto E. Viola, dijo en el final de su alocución:

„Reiteramos la convocatoria del señor presidente de la Nación, realizada a la juventud hace poco tiempo, reclamando que se sientan protagonistas de este desafío histórico, para así poner nuevamente a nuestra Argentina en pie.

“Firmemente convencidos que la juventud es la protagonista del futuro argentino, asume para nosotros importancia prioritaria, la tarea de formar y capacitar a los jóvenes, para su desempeño en el rol de dirigentes que, naturalmente, les cabrá en un futuro próximo. Por ello, al dirigirme a ustedes, lo hago con particular énfasis y orgullo, pues el camino que han elegido es el que alentamos para toda la juventud: Trabajar y capacitarse, participar con plenitud en el presente aportando el dinamismo vital, el idealismo y la nobleza, el sentido de solidaridad y justicia y el amor a la Patria, que distinguen a la personalidad argentina.

Iz življenja in dogajanja v Argentini

Od časa do časa sedanji argentinski vodniki podajo kake izjave, ali se v priložnostnih govorih nanašajo na predmete, ki so tesno povezani z ustavno bodočnostjo države. Leto in pol je že poteklo, kar je Argentina prišla pod vojaško oblast po padcu peronizma, pa se resnično še nihče resno ne sprašuje, razen tistih, ki jim je delati tovrstni načrt, kakšen bo ustavni izhod iz sedanjega položaja. Sem in tja se kdo izmed preteklih (in pozabljenih) političnih vodij spomni, in poda izjavo o sedanjem stanju, ali svetuje, kako bi bilo pametno podvzeti ta ali drugi korak. A te izjave so brez vsakega pomena. Niti kampanja, ki jo v svetu vodijo elementi pregnane levice, nima odziva v domači javnosti.

Le kadar se z najvišjih vladnih krogov zasliši beseda o tej snovi, tedaj se politični opazovalci (in le oni) nekaj časa bavijo s tem vprašanjem. Tako je bilo tudi po izjavah vrhovnega poveljnika letalstva, brigadirja Agostija, ko je omenil zamenjavo vojaške junte v letu 1979. Kot znano bo tedaj, točno 24. marca, nastopila nova junta, ker bodo zamenjani vsi trije sedanji člani: general Videla, Admiral Massera, in brigadir Agosti. Mnenje letalskega poveljnika pa je bilo, da naj se ta zamenjava izpelje postopoma, najprej eden, nato drugi in tretji član junte. S tem bi bila boljše zagotovljena kontinuiteta ne le oblasti, o kateri Agosti trdi, da ni vezana na osebe, marveč tudi dela.

A kaj bo po 24. marcu 1979, ko nobeden od sedanjih poveljnikov ne bo več na svojem mestu? O tem pa vsi molče, medtem ko opazovalci ugibajo. Bo morda Videla kot „četrti mož“ ostal na prdседniškem mestu. Ustavna listina vojaške oblasti pravi, da je lahko predsednik kdo izven junte. Morda celo civilist? Na to zaenkrat ni misliti. A koliko časa bo trajalo to občasno zamenjavanje junte? Vlada trdi, da bo iz sedanjega procesa izšla demokracija, republikanska in federalna, kot jo pozna Argentina. Ali to pomeni povratek političnih strank? Vsekakor ne kot jih sedaj poznamo, ali vsaj ne z istimi osebami. O tem so se razni člani vlade, junte in oboroženih sil jasno izrazili.

Treba bo še čakati. Najprej, kako bodo državo uredili na gospodarskem in socialnem polju, kajti v tem je celotno vprašanje stabilnosti prihodnjih vlad. Vse ostalo govorjenje o politiki in demokraciji je mlatenje prazne slame, če celotna država, kot organizirana družba, ne deluje tako kot bi morala.

Tudi o tem so se odgovorni jasno izrazili, čeprav z nekoliko bolj diplomatskimi besedami. In v tem imajo prav. Kajti vsak povratek v stare kolesnice bi pomenil, da bi v dveh, treh letih znova iztirili.

Do te ureditve, gospodarske in socialne, pa bo še precej pgti. Čeprav je v glavnem produktivni aparat obnovljen, in so gospodarski izgledi za bodočnost vsaj delno dobri, se vsak dan pojavlja vprašanje socialne plati. Rast cen je večkrat nevdzdržen, ter inflacija prekaša vladne napovedi. Čeprav je znova gospodarsko vodstvo reklo, da je inflacijo možno kontrolirati, se marsikdo sprašuje, zakaj je torej ne kontrolirajo. V septembru so cene narastle za 8,3%, kar je manj kot prejšnje mesece, ko smo prišli že na 13%, a za oktober napovedujejo znova večji skok, zlasti zaradi povišanja tarif in transporta. Vprašanje je tudi, če vlada sploh ima namen inflacijo kontrolirati, ali raje pusti, da gre proces svojo pot, dokler jo obnovljena produktivna infrastruktura po naravni poti ne užene. Dr. Martínez de Hoz je v inozemstvu napovedal, da bo prihodnje leto (1978) inflacija prešla v normalno rast, to je, kakor jo razumejo drugod po svetu.

Da to doseže, vlada zlasti pazi na državni proračun. Denarna emisija je še vedno zelo velika, a deficit baje ne bo prešel predvidenih števil. Vlada se sedaj znebuje zlasti deficitnih državnih podjetij, kar je jako pozitivno. Negativno pa je, kako se rešuje prevelikega števila državnih uslužbencev. Državne plače so trenutno najnižje, kajti tudi tam, kjer so privatne nizke, podjetja na svojo roko, in včasih na črno, plačajo mnogo več, včasih dvojno. V državnih službah pa tega ni, in na tisoče je takih, ki jih zapuščajo in prehajajo na privatni sektor. Nezgodja je v tem, da odhajajo najboljši, medtem ko ostajajo tisti, ki ne morejo, ali pa iz enega ali drugega razloga ne skušajo najti sreče zunaj državnega ustroja.

Zanimiv primer je v zvezi s tem nakazal vodja argentinskega atomskega inštituta, ko je povedal, da najboljši strokovnjaki uhajajo na tuje, kar doma zaslužijo neverjetno nizke plače. Tako se Argentina, ki je na prvem mestu v latinski Ameriki kar se tiče uporabe in raziskav atomske energije, znajde pred nevarnostjo, da to prvenstvo izgubi; paradoksa je ta, da bodo k temu bistveno pripomogli prav argentinski strokovnjaki v tujih državah. Strokovnjaki katerih izšolanje je državo mnogo stalo.

Jugoslavija — osišče mednarodnega komunizma

OBENEM ODSKOČNA DESKA ZA KITAJSKI PRODOR V ZAHODNO EVROPO

S svojim nedavnim potovanjem v Sovjetsko zvezo in na Daljni vzhod se je Tito zavaroval še s tretje strani. Takega mnenja je tokijski angleški dnevnik The Japan Times, ko komentira Titovo romanje v Moskvo in preko Koreje v Peking.

Sovjetska zveza je po sporu Stalin-Tito 1948 sicer sklenila zasilno spravo s Titom 1955, kar pa je bilo še daleč do iskrenih odnosov. Po znani zagrebški stavki je Tito celo moral resda odstopiti sovjetom nekaj pravic na jugoslovanskih letališčih in jadranskih lukah. A ko je bil lani Brežnjev v Beogradu, je že hitel proglašati kot nestvarno vsako namigovanje o jugoslovanski Rdeči kapiči in ruskem velikem

hudem volku. V Moskvi pa je pripel letos na Titove prsi visoko rusko odlikovanje, red oktobrske revolucije, kot „velezaslužnemu v naši skupni revoluciji.“ V zaključnem komuniqueju je celo izrecno zagotovil Titu, da bodo odnosi med obema državama temeljili na spoštovanju neodvisnosti, suverenosti, enakosti in nevmesavanju ter svobodni izbiri „različnih potov socialističnega razvoja.“ Tito si je zdaj celo predznil nejevoljno zavrniti Brežnjev predlog, naj bi se Jugoslavija tesneje vezala na Moskvo, spremenila svoje stališče neopredeljenosti, zagotovila ruskem vojnemu letalstvu večje pravice za prelet njegovega ozemlja in povečala luške olajšave sovjetskemu ladjevju ob strateški jadranski obali.

Kitajski uradni Ljudski dnevnik je še 1958, ko je pisal o jugoslovanskem sporu z ostalim komunističnim blokom, označil Tita za „v blatu klečečega pritlikavca, ki skuša z vso silo pljuvati na velikana, stoječega na visoki gori.“ Isti časopis je zdaj napisal uvodnik za dobrodošlico istemu Titu kot izrednemu izkušenemu vodji, ki uživa svetovno spoštovanje. V Pekingu so ga kraljevsko sprejeli, mu zagotovili oporo za njegovo „neodvisno“ stališče in ga tako podprli v odnosih z Rusijo, ki je letos junija, po napadu španskega evrokomunističnega Carrilla, zopet posvarila svoje neposlušne podložnike in neposredno zažugala tudi Jugoslaviji.

Tito je torej dosegel varno zaledje tako v Moskvi kot v Pekingu, saj sta si oba dovolj v laseh, da jima velja

HRVAŠKI SABOR PO VOLITVAH

(Nad. s 1. str.)

emigracija. Koliko ji bo to uspelo, bo pokazala bodočnost.

Hrvaška emigracija si tudi ni edina v tem, ali more po številu svojih članov Hrvatsko Narodno vijeće s Hrvatskim narodnim Saborom predstavljati Hrvate v svetu ali ne. Cenijo, da ima Hrvatsko narodno Vijeće okoli 4.000 članov, med tem ko 'so si ustanovitelji postavili za cilj vsaj 10 tisoč članov. Po dosedanem opazovanju razvoja še ni znakov za zblizanje HNV in HSS, kateri predseduje Dr. Krnjević. Nekateri vplivni Hrvati še vedno vztrajajo na nujnosti povezave HNV in HSS.

Tine Debeljak:

Med knjigami in revijami

DR. MOMČILO ZEČEVIĆ: SLOVENSKA LJUDSKA STRANKA IN JUGOSLOVANSKO ZEDINJENJE 1917-1921

(Nadaljevanje III)

Prvo vlado je nato sestavil S. Protić, tisti, ki je uničil Zenevski sporazum. V njej je bil K. podpredsednik, sicer pa „minister brez listnice“, do čim sta najvplivnejši ministrstvi: notranje (Pribičević) in za ustavo (dr. Kramer) dobila pristaša centralistične ureditve države. Tako je 7. jan. 1919 Pribičević ukinil vse narodne vlade, ki so nastale „v revolucionarnih dneh“ ter jih nadomestil s „poverjenjskimi“ deželnimi vladami, ki so bile v vsem odvisne od centrale v Beogradu, ne več od Narodnega sveta. „Tako so odpravili še poslednje elemente slovenske državnosti“ (211).

1. marca naj bi se sestavilo Začasno narodno predstavništvo, ki naj bi potem izdelalo ustavo. Takoj so se začela trenja: Slovenci (vse stranke) so zahtevali 33 poslancev za 1.700.00 prebivancev, upoštevajoč tudi zasedene kraje, vlada jih je odobrila 32, dočim je za bosankih 1.700.00 določila 42 poslancev! Slovenci so v tem času imeli predvsem dva glavna problema: zašči-

načela.“ „To je bil prvi resnejši odpor do Koroščeve visoke beograjske politike“ (239). Tedaj je bila ustanovljena ljubljanska univerza (239), ki da naj bi po zavzemanju slovenskih liberalcev bila slov.-jugosl., in da so Srbi imeli namen poslati nanjo za „dve leti naj-sodobnejše srbske profesorje ter tudi nekaj sto srbskih študentov.“ V tem času — pred prvim zasedanjem Začasnega predstavništva 1. marca je bil že viden začetek reševanja slov. kulturnega koncepta“ v boju za ustavo ter je bil že razglašen kot „najizrazitejši nasprotnik Slovencev v centralni vladi“ notranji minister S. Pribičević. (299).

1. marca se je sešlo Začasno predstavništvo. Preden pa Zečević omenja sestavo posameznih poslanskih klubov v njej, razgrne glavno problematiko političnih sil v Sloveniji in Jugoslaviji v prvi polovici I. 1919. Tu je šlo predvsem za razširitev političnih slovenskih strank na ozemlju vse države. Slovenski liberalci so bili tesno povezani s Hrvaško-srbsko koalicijo, to je s S. Pribičevićem in so tudi oni dali pobudo, naj se ta politična povezava razširi na vso državo. Pribičeviću je uspelo, da je povezal slovenske, hrvaške in srbske demokrate v Demokratsko zajednico, ki je bila v Začasnem parlamentu najmočnejša skupina: 115 poslancev proti 69 radikalom; tudi je od 17 članov vlade pripadalo njej 11 ministrov; le

trije so bili radikali. To je vodilo do spora med radikali (Protić) in demokrati (Pribičević). Ti zadnji so imeli za sabo podporo regenta.

Tudi SLS se je skušala preorganizirati, poudarila je svoj kmečko-delavsko-obrtniški značaj, protikapitalistično usmerjenost s težnjo po kmečkem in industrijskem „pozadruženju“ (251) in si je bodoče življenje v državi predstavljala, da bo „v znamenju boja sil, ki stoji na načelih krščanske morale, pozitivne religije in krščanske socialne pravičnosti, na drugi strani pa bo materialistični socializem“ (258). Vodil je tedaj to delo v stranki predvsem poslevoedeči podpredsednik B. Remec, ki ga je imenoval Korošec „moj večji tovariš“ (246). Toda pritegnili so le hrvaško pučko stranko in katoliške Bunjevece, za vso državo pa so uspeli z ustanovitvijo skupne Glavne združne zveze, ki ji je bil predsednik dr. Korošec. Jugoslovanski klub v parlamentu je štel s 3 hrvaškimi „pučkaši“, 19 članov in mu je bil predsednik dr. Korošec, podpredsednik pa J. Šimrak. Slovenski liberalci so bili mnenja, da samo z vsedržavno povezanostjo lahko „spremene notranje politične odnose v Sloveniji“ (241). Sprejeli so Pribičevićev program, da „je JDS stranka državnega edinstva, ki bo končno obračunala z vsemi pokrajinskimi vladami, z vsemi avtonomijami in zgodovinskimi preostanki... Naša stranka

bo torej, da rabim izraz: strogo centralistična ter v boju proti federalističnim in separatističnim elementom“ (248). SLS tedaj še ni bila borbeno federalistična, saj je bila pripravljena v smislu ideje dr. J. Ev. Kreka tudi priznati proti zgodovinskim notam „gospodarske enote, če bo to v obem interesu države“, sicer pa je „centralizem brez avtonomije sistem nasilja, avtonomija brez enotne državne volje pa začetek razpada“ (251). „Upoštevati je treba v posameznih pokrajinah njih kulturne in gospodarsko-geografske razmere“ (255). Na domačem terenu v Sloveniji je JDS za uspešnejši prodor na deželo ustanovila Samostojno kmečko stranko (junij 1919).

V poznejšem poglavju govori o križah vlade v Beogradu in v Ljubljani. V Sloveniji so v času obeh Davidovičevih demokratsko-socialističnih vlad vlada demokrati (Žerjav) in so čistili „klerikalce“. Omenja prve simpatije SLS k Radićevemu gibanju zaradi njih zahtev po avtonomiji Hrvatske. Toda SLS je imela „manj nevarne poti za avtonomijo Slovenije in obliko neodvisnega gospodarjenja v svoji hiši“ (298). Videti pa je bilo, da se je SLS naslonila bolj na Srbe, poudarja Zečević: „Ne moremo pa reči, da bi SLS v tej fazi gradila oportunistično politiko na sporu med srbsko in hrvaško buržoazijo“ (301). Tako je minilo leto 1919.

Novice iz Slovenije

MARIBOR — Član izvršnega odbora Centralne konference Zveze komunistov Slovenije Miran Potrč je na slavnosti ob dnevu slovenskega pravosodja dejal 9. septembra, da „mora s podružabljanjem pravosodja sodnik postati vse bolj usmerjevalec in vse manj razsodnik“. Krepitev pravosodja po njegovem pomeni vključevati v sodstvo vse več ljudi, s tem se delo sodnikov ne omejuje, „ampak postaja vse bolj zahtevnejše“. — Prav gotovo, posebno če se vmešava v sodstvo kak politikomisar...

AMBRUS — V Ambrusu so odprli novo tovarno za pletenine, ki dela v sklopu podjetja Rašica. Prej je že bil oddelek te tovarne, ki je zaposloval 90 delavcev, in sicer v posloplju zadržnega doma. Nova tovarna bo zaposlila še 70 novih delavcev. Delo je započelo 9. septembra, „da bo to velik dogodek za Ambrus, ne samo zato ker bodo dobili nov obrat, ki je neprecenljive vrednosti za gospodarski razvoj Suhe krajine, ampak tudi zato, ker bodo vsi krajanje vključeni v priprave za slavnostno otvoritev novega objekta“. — Bogve čemu je potrebno poudariti „udeležbo“ pri otvoritvi tovarne.

ZUPANOVA JAMA — Turistično društvo Grosuplje je 10. septembra pri Taborski jami, kakor se po novem imenuje Županova jama pri Ponovi vasi, praznoval ob petdesetletnici odkritja. Ob tej priliki so v jami odkrili spominsko ploščo njenemu odkritelju, Jožetu Permetu, ki je bil grosupeljski župan. Zato je včasih jama nosila ime Županova.

MARIBOR — V Malečniku pri Mariboru imajo že vrsto let probleme s cesto ob Dravi. Tu se del južnega roba Slovenskih goric približa Dravi in cesti. Toda stalni zemeljski plazovi zelo nagajajo in cesta je često neprevozna. Zato so za odpravo nevarnosti naredili načrt za nov most. Tako bi prebivalci iz Malečnika in tudi velikega dela Slovenskih goric prav blizu Maribora morali iti preko Drave kar dvakrat da bi se ognili nevarnemu delu. Sicer bi zato imeli nekaj daljšo pot do centra Maribora; prednost pa bi bila takojšnja zveza z novo avtomobilsko cesto.

ŠKOFJA LOKA — Geokemični strokovnjaki iz 17 držav so septembra raziskovali vodo in mulj v potokih okoli Škofje Loke. Seminar je organizirala Mednarodna agencija za atomsko energijo. Mulj so poslali na Dunaj v analizo laboratoriju te agencije. Na podlagi a-

naliz bodo potem ugotavljali, ali ni morda kje večje nahajališče uranove rude. Geologi in geomehaniki so preučevali vse področje od Zirovskega vrha in Ožbolta.

BLLED — V hotelu Golf so 15. septembra podpisali meddržavno pogodbo med Jugoslavijo in Avstrijo o gradnji, vzdrževanju novega karavanškega predora, ki naj bi ga začeli graditi leta 1979, izdelali pa do leta 1983. Predor bo dolg 7 kilometrov, v Sloveniji se bo začel 4 km od jesenic na Belem polju pri Hrušici, onstran meje pa se bo končal zahodno od sedanjege železniškega predora pri Področju.

KRŠKO — Osrednjo proslavo ob 500-letnici mestnih pravic bodo imeli 15. oktobra. Ob tej priliki bodo odprli novi Delavski dom, obnovljeno stavbo šolskega centra; prvotno podobo je tudi dobila Valvasorjeva rojstna hiša in Jarovičeva hiša, kjer je bila prva osnovna šola v Krškem in v kateri je po izročilu poučeval Adam Bohorič.

TURN — Na tem 1100 metrov visokem hribu je do nedavnega rasla največja, najdebelejša jelka v kočevskih gozdovih. Visoka je bila 42 metrov, njen obseg je bil 5,55 metrov, prerez pa 1,70 metra. Ker pa je lani vanjo udarila strela, se je po tristo letih začela sušiti. Treba jo je bilo posekati. Zato pa je bilo treba najti kak poseben dan. In vrli častilci kulta osebnosti so rekli, da jo bodo posekali v počastitev jubilejev „tovariša Tita“. Zbrali so se torej 18. septembra delavci iz Loškega potoka; prvi zamah s 2.20 dolgo žago je napravil nekdanji gozdni delavec — general Jože Ožbolt, pomagalo pa mu je še enajst upokojencev, ki so jelko podrli v 40 minutah v — slavo Titovega imena.

Umrli so od 16. do 19. septembra 1977:

LJUBLJANA: Ludvik Znidaršič; Otmar Lacičan; Josip Opeka; Klara Košir r. Puhan; Jakob Bezek; Vlado Justin, up. tapetnik; Slavko Kartuš, up. skladiščnik; Jakob Cerar, bančni up.

RAZNI KRAJI: Janez Bregar, up. biv. inšp., Ribnica na Dol.; Ivan Arman, Podbrdo; Slavko Hrup, Hrastnik; Francka Snedec, Tupaliče; Jelka Zavanik, Beograd; Slavko Podražaj, up. natakar, Višnja gora; Albina Gobec r. Nendl, Šentjur pri Celju; Ana Dular, delavka, Novo mesto; Terezija Kurnik r. Potočar, Zidani most; Jože Erbežnik, up. šofer, Novo mesto; Jožefa Medved r. Marinci, č. šentvid pri Stični; Fina Fohn r. Simončič, up. učit., Celje; Marija Dvoršak, 72, Kranj; Iva Cepirlo r. Karagajan, 67, Beograd.

Mladinski dan v Slovenski vasi

V nedeljo 16. septembra se je vršil mladinski dan ob krasnem spomladanskem dnevu.

K mladinski sv. maši se je zbralo lepo število mladine in starejših. Službo božjo je opravil preč. g. Ladislav Lenček, sodelovala je mladina in prepevala verske pesmi. Č. g. Lenček je v pridigi še posebno polagal na srce mladini, naj vztraja pri delu v organizacijah, ker le tako je možno, da se ohrani v slovenskem duhu in v medsebojnem prijateljstvu. Pri izbiri svojega druga naj predvsem gledajo na to, da ustvarijo res slovenske družine. Le te nas bodo ohranile in le po teh bo Slovenska vas, dolge rodove slovenska. Mešani zakoni nam ne morejo dati slovenskih družin.

Po končani službi božji se je mladina zbrala na športnem igrišču, kjer so bila tekmovalna. Fantje so tekmovali v nogometu. Pri zaključni tekmi za pokal sta se pomerila odseka iz Našega doma ter s Pristave. Tekma se radi pomanjkanja časa ni dokončala in je tako ostala neodločena. V odbojki so se pomerile dekleta iz posameznih odsekov in končno zmago dosegle dekleta iz San Martina in si prisvojile pokal.

Ob 16.30 uri je vse navzoče pozdravil g. Vinko Glinšek, ter napovedal pričakovane mladinske nastope.

Na odbojkinem prostoru so se pojavili vsi nastopajoči. Fant in dekleta sta prinesla narodne zastave slovensko in argentinsko, ob katerih smo nato zapeli narodne himne ter mladinsko. Takoj nato so spregovorili: predsednica odseka SDO Marija Koprivnikar, ki je med drugim dejala: Tehniški prometjski človek, ki ljubi le svoj razum, svoje iznajdbe, svojo civilizacijo, je v duši malikovelec razuma in svoje koristi, ki ljubi le, kar je zemeljsko.

Z eno besedo, postavlja sebe na božje mesto. Proti temu človeku hočemo izgraditi človeka, ki veruje v Boga, v Kristusa. Vendar ne samo z besedo, ampak z življenjem. Po življenju bomo oznanjevalci Evangelija in oblikovalci novega sveta.

Vse navzoče je pozdravila predsednica Zveze SDO, gđ. Mari Groznik v imenu obeh mladinskih organizacij. In marveč mesecev.

Kronanje brezjanske podobe Marije Pomagaj na Pristavi v Castelarju

V nedeljo 2. oktobra t. l. je bila na slovenski Pristavi v Castelarju zelo lepa slovesnost kronanja podobe Brezjanske Marije Pomagaj. Nanjo se je Pristavska srenja pripravljala z delom in molitvijo. Mnogo je bilo dela: dokončati dvorano, na novo preurediti kapelo, urediti stopnišče in dvorišče, počistiti prostor okrog doma in vrt. Vse se je uredilo s pridnim delom.

Duhovno se je pristavska srenja pripravljala s tridnevno v dne 29. 9., 30. 9. in 1. 10. 1977. Vsakokrat se je zbralo ob 19. uri k rožnemu vencu, premišljevanju, ki ga je vodil g. dr. Filip Žakelj in k sv. maši.

Marijanska akademija

Na predvečer kronanja v soboto 1. oktobra ob 20.30 je bila dobro pripravljena slavnostna Marijanska akademija. Začelo se je s koncertom slovenskega pevskega zbora „Gallus“ pod vodstvom dirigenta g. dr. Julija Savellija. Zbor je dovršeno zapel T. L. de Victoria: Ave Maria; Tome: Lučke gorijo; Hladnik: Je mrak končan; Premrl: Pozdravljena, Mati dobrega sveta; Jerab: Morska zvezda; Mlinar Cigale: Ave tisoočar; Premrl: Za gore že sonce hiti; Premrl: Marija Pomagaj in neznanega skladatelja: Blagoslov.

Po koncertu je imela gospa Mirjam Rant slavnostni govor. Prinašamo nekaj najlepših misli:

„Ko se je pred meseci začela urediti čevati misel o kronanju naše podobe Brezjanske Marije Pomagaj, so vsi člani naše pristavske družine z veseljem začeli s pripravami in z delom. Končno je naše družinsko slavje pred nami. A tako kot se dobri prijatelji vesele z družino, ki slavi svoj praznik, tako smo prepričani, da se vsa slovenska skupnost veseli z nami. V duhu bomo vkleknili medse brate in sestre doma, ki se danes nahajajo v neprimerno težjih razmerah, kot se je nahajala Slovenija v letih, ko je nadškof Jeglič kronal na Brezjah Marijo Pomagaj in njej izročil ves slovenski narod.

Ne bilo bi prav, če bi se to slavje omejilo le na zunanji blišč in sijaj. Marijo moramo kronati predvsem v naših srh.

Ko mati v družini prejme od svojih otrok dragoceno darilo, je tega darila vesela; vendar zanjo ni najbolj važna materialna vrednost. Vesela ga je, ker so ji ga dali njeni otroci, ker so ji s tem dokazali, da jo imajo radi in, da se imajo radi med seboj.

Otrok, ki resnično ljubi in spoštuje svoje starše, ne bo nikdar v domači hiši dovolil, niti sam storil ne z besedo ne z dejanjem nič takega, kar bi starše žalilo.

Jutri bomo Marijo oklicali za kraljico našega doma — Pristave. Naj se nikdar na Pristavi ne zgodi nič takega, zaradi česar Mariji ne bi upali pogledati v obraz. Hiša naše Matere in Kraljice je in kot tako jo spoštujemo in storimo vse, da jo bodo spoštovali tudi drugi.

Nikdar ne pozabimo: o težavah življenja, ko se zdi, da je tema neprodna, da ne najdemo več poti, dvignimo svoj pogled k materi in iz vsega zaprosimo: „Marija, pomagaj nam sleherni čas.“

Gospa Rantova je za svoj lepi govor žela topel aplavz.

Ugasnile so luči v dvorani. Začel se je Zorka Simičiča iz raznih virov sestavljeni poklon naši Materi „Marija, pomagaj nam sleherni čas...“

V prizoru s petjem so nastopili igralci, sodelovali so mladenke „Gallusa“ in zbor „Gallus“. Pred podobo Brezjanske Marije, dekle 17. let Marijo z vsem zaupanjem prosi, naj ji ohrani fanta in mlado ljubezen, ki naj zori in dozori. Predstavila jo je Nadi Kopač.

Prav tako fant Marijo prosi, naj mu dekle ohrani in pomaga, da se vzameta za vedno. Dobro ga je predstavil Jože Oblak. Priporočila se ji žena težko prizadeva v življenju, na robu obupa: Marija, eno te prosim: Kadar bo spet ledena tema za mojim čelom, položi svojo toplo dlan nanj, prinesi mi miru. — Igrala jo je Mimi Kočar.

Druga žena — posebljena v Meti Gaser Kopačevi — je vsa srečna, ker je drugič postala srečna mamica. Zaupno se obrača na Marijo: „Bodi vedno z nami in posebej že zdaj s tem majčnim bitjem v meni, da bi se rodilo zdravo, da bi bilo dobrega srca in da bi kmalu potem, ko bo začelo klicati mene, začelo klicati tudi tebe, mater vseh mam.“

Tretja žena — odlični prikaz gospe Marice Debevec — prinaša Mariji svoje strahotne boli: dva sina je zgubila v revoluciji, mož ji je umrl v Argentini, tretji sin, poslednje upanje se ji izgublja na stranpoteh. Toda, poslušaj Marija, ali ga res nisem prav učila? Torej kaj? Torej zakaj? Marija, naj se ne zgubi... Reci svojemu sinu, naj me vzame, naj me vzame zdaj, a naj ne pusti, da bi se ta moj fant pogubil. In reci svojemu sinu, naj mojemu fantu pove, naj mu tudi on pove, da naj mi nikar zjutraj ne reče: „Ola, que tal vieja?“

Zdaj nastopi skupina otrok: Anica (Cvetka Kopač), Katica (Betka Jerovšek), Marica (Magister Metka), Petček (Marko Jerovšek), Jožek (Sandi Gaser) in molčeca Cilka (Bras Veronika). Pred svojim katehetom vsak po svoje modrujejo, zakaj imajo Marijo radi. Vsi imajo hude skrbi in Marija jim vedno pomaga. Ali pa imajo Marijo radi, ker jo pač imajo radi.

V naslednji sliki je prikazana smrt Leopolda Laverja (Miha Gaser). Ob smrtni postelji je njegova gospodinja (Vera Zurečeva). Umirajoč vidi prikaz Marije in govori: „... Oh, kako je lepa! Nisem vreden, da govorim o njej... Greh je bil, da sem jo skušal upodobiti.

Nisem storil prav. Zameril bi se ji bil, da ni tako nesebično dobra...“

Ves prizor je bil prepleten in spremljan po zboru Mladenki, ki so pele: „Dajte mi zlatih strun“ in „Večerni zvon“. Gallus pa je zapel: „Marija pomagaj nam sleherni čas.“ Zbora sta se takrat namestila ob steni kapele: Petje je igro močno povzdignilo.

G. Miha Gaser se je tudi tokrat izkazal kot odlični režiser. G. Franci Gričar je lepo poskrbel za dobro osvetljavo, kar tokrat ni bila lahka zadeva.

Slovesno kronanje in cerkvena slovesnost

V nedeljo, 2. oktobra je bilo vreme problematično, a je na vso srečo prevselo brez dežja. Po 10 uri so začeli prihajati ljudje od blizu in daleč. Zedinjeno Slovenijo je predstavljali predsednik Marjan Loboda; Slovensko kulturno akcijo preds. dr. Tine Debeljak; Zvezo Slovenskih žena in mater gospa Pavlina Dobovšek; Društvo Slovenska Pristava je zastopal predsednik Bojan Križ; Slovenski dom Carapachay predsednik Alojzij Sedej; Slomškovo dom Ramos Mejia predsednik Ivan Makovec; Naš dom San Justo Franc Lipar; Slovenski dom San Martin Peter Klobovs ter Ivan Dimnik; Kreditno Zadrugo Sloga je zastopal Ivan Amon, Društvo Slovenskih protikomunističnih borcev Slavko Urbančič, Društvo Tabor Vencelj Dolenc, Tednik Svoboda Slovenija je zastopal Slavimr Batagelj, Duhovno življenje Jože Škerbec.

Med prvimi sta bila botra kronanja gospa Ana Božnarjeva in Franc Rant. Botra je najstarejša pristavčanka, saj ima 80 let, boter pa neumorni delavec za Dom, ki ves svoj prosti čas posveti za delo na Pristavi.

Okrog 10.30 se je začela slovesnost kronanja podobe Brezjanske Marije Pomagaj. Cerkvni obred je opravil msgr. Anton Orehar. Pevski zbor Gallus je zapel dr. Kimičevce „Marija, Slovencev Kraljica“, ki jo je skladatelj skomponiral pred 70 leti za slovesnost kronanja milostne podobe na Brezjah.

Napovedovalec France Pernišek je oznanil: „Na rožnensko nedeljo smo se zbrali, da ob sedemdesetletnici kronanja Marijine podobe na Brezjah izvršimo kronanje naše podobe na Pristavi, kjer stoluje v svetišču slovenskih apostolov sv. Cirila in Metoda. S to pobožnostjo hočemo Marijo počastiti in se ji zahvaliti za vse milosti, katere nam je posredovala v teh letih življenja in trpljenja. Spremljajmo sedaj blagoslov krone za Jezusa in Marijo in okrasitev njunih podob s to kruno, ki pomeni njuno kraljevsko dostojanstvo in dobroto.“

Msgr. Orehar je povabil vse vernike, da skupaj zmdimo „Pod tvoje varstvo pribežimo“ kakor so s škofom Jegličem molili verniki na Brezjah 1. septembra 1907.

Po molitvi je celebrant najprej blagoslovil kruno za Jezusa in Marijo in izvršil kronanje Jezusa z molitvijo: „Kakor te naše roke kronajo na zemlji, tako nas ti kronaj s slavo in častjo v nebesih.“

Pritrdil je za tem krono Mariji z molitvijo: „Kakor te naše roke kronajo na zemlji, tako naj nas Jezus Kristus, tvoj sin, po tebi s slavo in častjo krona v nebesih.“

Kronanje se je vršilo na pristavskem vrtu ob navzočnosti vseh vernikov, botre g. Ane Božnarjeve in botra France Ranta, lepega števila narodnih noš, ob spremstvu papeške, argentinske in slovenske zastave.

Kroni je ulil iz bronu naš rojak Tone Cerar iz Adroguja.

Med petjem se je razvila procesija v prenovljeno kapelo. Celebrant msgr. Orehar je v spremstvu koncebranta župnika g. Lamovška najprej blagoslovil novi tabernakelj, ki je umetniški izdelek našega rezbarja in kiparja Jožeta Zerovnika iz San Andrea.

Sledil je blagoslov lesoreza zavetnikov pristavske kapele sv. Cirila in Metoda, odlično delo gđ. Alice Fajdiga.

SLOVENC I V ARGENTINI

Osebnostne novice:

Krsta: Krščena je bila Lucijana Erika Tomine, hči Jožeta in ge. Kristine roj. Schwalbe. Botrovala sta Jože Tomine in Marcelo Sandonio.

V nedeljo 9. oktobra pa je bila krščena v slov. cerkvi Marije Pomagaj Tatjana Emilija Panino, hčerka Carlota in ge. Marjane roj. Gelb. Za botra sta bila José in ga. Gina Ricardi. Krstil je g. Jože Škerbec.

Osemdesetletnik. V nedeljo je v krogu domačih praznovalec še ves čil 80-letnico svojega rojstva. g. Leopold Sparhak, bivši računski inšpektor na ljubljanski poštni direkciji. G. jublantu čestitamo in mu želimo še na mnoga leta!

Čestitamo!

CARAPACHAY

Pelokranjski večer

Odelek Zveze slov. mater in žena v Carapachayu je 24. sept. priredil „Veseli belokranjski večer“. To je bila letos že druga tovrstna prireditev, katere pripravljala Zveza. Aprila meseca namreč so žene in matere iz Ramos Mejije priredile „Veseli gorenski večer“. Namen teh prireditev je osvetliti spomin na običaje in navade raznih delov naše slovenske domovine.

V lepo pripravljene dvorane carapa-

Nov okvir za podobo Brezjanske Marije Pomagaj je naredil Jože Zerovnik. Po končani blagoslovitvi je bila slovesna sv. maša, ki jo je spremljal Gallus z mavovo slovensko mašo.

Msgr. Orehar je v pridigi razvijal tele misli:

Naše življenje naj bo Marijina krona

Za to slovesnost ponovim misli škofov Jegliča in Rožmana, naj bo naše življenje krona Mariji in Jezusu, če naj bo ta zunanja slovesnost pomembna.

Položimo Mariji v krono tri drage kamne: Zaupanje, katero nas je nagnilo, da smo se v veri v božjo milost in njeno moč v naši revoluciji odločili za Boga kljub velikim nevarnostim in isto odločitev ponovili ob vstopu v begunstvo 1945. To odločitev moramo ohraniti še danes tudi v vaših otrocih in vnukih, dokler slovenski narod ne bo užival polne verske in kulturne svobode. To odločevanje ni samo sentimentalni spomin na preteklost, prav tako ne maščevalno rožljanje za verigami in orožjem, ampak duhovna odločitev za dobro slovenskega naroda.

Zvestoba je drugi kamen, s katero hočemo okrasiti v našem življenju vsakdanjega dne posebej v življenju milosti božje. Škof Rožman je rekel, če ne bomo imeli posvečujoče milosti, nima Marija nobene prave krone, čeprav smo ji položili na glavo dragoceno.

Žrtev naša, ki jo od nas zahteva zaupanje in zvestoba, pa je tretji biser, ki ga položimo v Marijino krono. Da ostanemo zvesti božji resnici kot vodilo življenja. Da jo poznamo in posebej odkrijemo mladim, Bodimo previdni v sedanjem času še v pravem trenutku, da nas ne okužijo prebrisana prodiranja brezbožnega nazora marksizma v komunizmu. Nikoli ne bomo dosti hvaležni škofu Rožmanu, ki nas je pravočasno opozoril na ta nauk, njegovo zlobo in krinko. V pismu duhovnikom 24. okt. 1941: „Danes prihajajo z narodnimi gesli tudi taki, ki so po svojem komunističnem nazoru internacionalni in protiverški.“ „Nolite credere.“ (Mt. 24, 23). Komunistem je spremenil krinko, bista pa ne. (Str. 18, števil. 25). — V pastirskem pismu z dne 30. nov. 1943. vsem vernikom pa pravi: „Kdo je vas, dragi verniki, pahnil v to nesrečo, ki je tako velika, da narodu že grozi pogin?“ To je storil največji in najnevarnejši sovražnik krščanskih narodov: brezbožni komunistem, ki je pri nas z narodnimi gesli mnoge prevrnil in se pod krinko osvobodilne fronte in narodne osvobodilne vojske skuša polastiti oblasti, da bi do konca dovršil svojo kravro revolucijo in družbo po brezbožnih načelih uredil, kakor je to storil povsod, kjer je mogel priti vsaj začasno do oblasti.“ Sal. knjiz., števil. 243-44., str. 4.

Borba naša v življenju mladih in starih bo težka. Če bomo zdržali, bomo smeli reči s sv. Pavlom: „Dober boj sem dobojeval, tek dokončal, vero ohranil. Odslej mi je pripravljena krona pravice, ki mi jo bo dal oni dan Gospod.“ 2 Tim. 3, 7.

Skrbimo za resno globino vsega življenja, kakor se spodobijo za ta kraj, kakor za vso slovensko skupnost. Marija nam bo pri Bogu sprosila pomoč.

Po pridigi je bilo darovanje za kapelo in delitev spominskih podob Marije Pomagaj.

Maša je bila končana s slovesnim blagoslovom.

Ne samo lepo, odlično je poteklo vse slavje kronanja. Dogodek, ki bo v pristavski kroniki zapisan v zgled in spomin, v spodbudo in opomin znanemcem. Kar se je v teh 30 letih med nami v Argentini velikega, pomembnega in za vse koristnega naredilo, ni le samo sad pridnega dela, temveč je sad božjega blagoslova, ki ga je na vsa ta dela prilikala živa vera in molitev. Slovesnost je močno povzdignilo sodelovanje slovenskega pevskega zbora „Gallus“. Svet se naglo plitvi in duševna tema je vsak dan večja. Take slovesnosti so potrebne, ker z močno lučjo preganjajo temo današnjih časov.

Pristavniki za veliko opravljeno delo zaslužijo priznanje in pohvalo. Mnogo trdega dela so imeli in so ga dobro opravili.

pk.

chayskoga doma — katerega so rojaki tako napolnili, da je zmanjkalo prostora! — je vse navzoče pozdravila predsednica odseka Zveze, gospa Helena Gričar. Predsednik doma, g. Lojze Sedej je v jedrnatih besedah nakazal pomen takšnih srečanj za naš verski in narodni obstoj. Sledili sta dve recitaciji. Metka Slabe je lepo podala Beličičevo pesnitev „Češminov grm“, Andrejka Papež pa nam je odlično predstavila župančičevo „Brezo“.

Zbor „Mladine iz Carapachaya“ je pod vodstvom gđne. Terezije Prijatelj zapel „Spasila sem Janka“, „Predpustna“, „Svatovska“ — vse tri pesmi v priredbi M. Tomca.

Zanimiv in prisrčen je bil nastop dveh žena, rojenih v Beli krajini: ge. Anice Loh in ge. Line Zajc. V pristnem belokranjskem narečju sta nam nakazali hrepenenje po rojstnem kraju ter trdno prepričanje, da bo v Beli krajini zopet zavladalo veselo življenje in svoboda. Zapeli sta tudi dve pesmi, ki sta vsem navzočim segli do srca. G. Japez Brula je orisal pokrajinski in gospodarski položaj Bele krajine, njeno zgodovino in njene kulturne pridobitve. Kot gost je nastopila folklorna skupina iz San Justa. Pod vodstvom gđne. Tinke Urbančič je v lepih belih belokranjskih nožah zaplesala več belokranjskih plesov in sicer: Nemi ples, Lepa Anka, Soštarska in Zdaj se vidi. V zadnji točki kultur-

(Nad. na 4. str.)

PRED PROSLAVO BARAGOVE ZVEZE

V nedeljo 23. t. m. bo v Slovenski hiši — v veliki dvorani — proslava 180-letnice rojstva velikega slovenskega nabožnega pisatelja in indijanskega apostola, misijonarja škofa Friderika Baŕage, ki se je rodil v Mali vasi pri Dobrniču 29. junija 1797. leta. Kakor vemo, so prav letos rojaki njegov rojstni gradnji spremenili v Baragov muzej ter tako počastili rojstvo svojega velikega sorojaka. Pa ni samo ta dan povod za to nedeljsko slovesnost, temveč tudi proslava 25-letnice ustanovitve Baragove zveze v Argentini. Srebrni jubilej organizacije, ki tu med nami skrbi za poznavanje življenja in dela tega velikega svetniškega škofa in tudi zbira med nami sredstva, da ga Cerkev čimprej počasti s proglasitvijo za svetnika. Zlasti sedaj, ko se je zavzela zanj tudi ameriška marquetteška škofija, je upanje na njegovo razglasitev še večje. Toda treba je moliti, moliti za to, da Bog sam s čudeži poveleča svo-

je zvestega služabnika. Zato je pokojni prelat dr. A. Odar ustanovil pred 25 leti — 23. novembra 1952 — v Buenos Airesu Baragovo zvezo, ki jo je potem vodil do svoje smrti 1953. leta. Za njim je bil predsednik Baragove zveze msgr. A. Orehar, dokler tega mesta 1. 1958 ni prevzel sedanji predsednik, izredno aktivni urednik Baragovega Vestnika, ki izhaja že 19 let! — in Baragovih knjig spiritual dr. Filip Žakelj.

Ta Zveza praznuje sedaj srebrni jubilej. Nedeljska proslava bo vsebovala slavnostni govor, pa tudi misijonski dramatski prizor v Baragovo čast. Sodeloval bo s petjem mogočni pevski zbor Gallus. Upamo, da se bo občinstvo odzvalo vabilu Baragove zveze in se udeležilo slovesnosti, katere namen je vzdržati v molitvi za Baragovo povišanje na oltar in izprositi njegovo povečanje v slovenske in ameriškega svetnika.

SLOVENCI V ARGENTINI

(Nad. s 3. str.)

skih narodnih jedi. Izbrale so nekaj zelo okusnih, s katerimi so nam postregle: ocvirkova povetica, krpice na juhi, jagnje in goveje meso na ražnju z različnimi solatami, belokranjski nađev, slivov kompot, sirova povetica in kava. Ponedelje so nam belo vino, ki se v Beli krajini pije ob nedeljah, med tednom pijejo namreč temno vino.

Ob prijetnem razgovoru je čas hitro mineval. Vsa prireditve je bila skrbno pripravljena. Čutili smo, da so nam carapachayske žene želele pripraviti kar najprijetnejše ure v svojem domu. Prav gotovo so uspele! Ko smo se v poznih urah pričeli razhajati, smo vsi bili hvaležni prirediteljem, da so nam znale tako lepo in živo orisati lepi južni del naše Slovenije.

MENDOZA

Ob dopolnjevanju kronike uveljavljanja slovenskega življa v Mendozi mo-

ramo omeniti tudi tukajšnji „Primer Encuentro de Coros Argentinos galar-dados en Arezzo — Italia“ (prvo srečanje argentinskih pevskih zborov, ki so dosegli nagrade za svoje pevske nastope v Arezzo, Italija). V dneh 7.—9. sept. so menjaje nastopali v mendoškem Teatro Independencia; zadnji večer pa so se programu priključili še štirje drugi mendoški zbori. Med njimi je pet skladb zapel, tudi „Coro del Club Mendoza de Regatas“, katerega je tokrat vodil kot gost Marko Bajuk ml., vnuk ravn. Marka Bajuka, ki se je posvetil študijski glasbi. Na sporedu so imeli tudi našega J. Gallusa (Ecce quomodo moritur justus) in kot solistka je v eni izmed skladb nastopila njegova sestra gđc. Danica Bajuk. — Bb.

„Kedaj se je vršila prva volitev po komunističnem vzoru?“

„Ko je Adam izvolil Evo za svojo ženo.“

SLOVENCI PO SVETU

CLEVELAND

Občni zbor Zveze slovenskih protikomunističnih borcev

Dne 17. septembra 1977 se je vršil v Baragovemu domu v Clevelandu redni občni zbor Zveze slovenskih protikomunističnih borcev. Udeležili so se ga zastopniki vseh včlanjenih društev iz Clevelanda, Gilberta, Toronta in Buenos Airesa. Posebno prisrčno je bil pozdravljen zastopnik iz Buenos Airesa lic. Pavle Fajdiga, ker se je prvič zgodilo, da je bil zastopnik iz Argentine osebno navzoč na občnem zboru. Poleg zastopnikov društev se je občnega zbora udeležilo tudi lepo število članov clevelandskega društva SPB.

Občni zbor, ki je bil devetnajsti po številu, je začel Vinko Rožman, ki je kot predsednik clevelandskega društva po smrti predsednika Zveze Karla Mauserja prevzel vodstvo Zveze do rednega občnega zbora. V pozdravnem nagovoru se je spomnil rajnega Karla Mauserja in zmolil očenaš za pokoj njegove duše. Za zapisnikarja je bil izvoljen Janez Ovsenek. Nato so zastopniki posameznih društev podali poročila o delovanju svojih društev. Blagajniško poročilo je podal blagajnik, tajniško poročilo pa tajnik Jože Melaher. Poročilo o Vestniku je podal Otmar Mauser.

Sledile so volitve zvezinega odbora in so bili izvoljeni: za predsednika Otmar Mauser iz Toronta; podpredsednik za predsednika vseh krajevnih društev; za tajnika je bil izvoljen Jakob Kvas iz Toronta, za blagajnika pa Ciril Preželj iz Toronta. Glavni odborniki Zveze so torej za prihodnje poslovno dobo vsi iz Toronta. V nadzorni odbor so bili izvoljeni Mirko Glavan, Tone Meglič in Tone Oblak. Za tiskovnega referenta in člana uredniškega odbora Vestnika je bil določen novi zvezni predsednik Otmar Mauser, kateremu bo pomagala ga. Marija Mauser. Tudi je občni zbor z veseljem potrdil novega urednika Vestnika prof. Albina Magistra.

Novi predsednik Otmar Mauser se je toplo zahvalil za zaupanje ter je vse

prosil za čim tesnejše sodelovanje pri delu za cilje organizacije.

Pri slučajnostih je Jože Melaher, ki je tudi član Narodnega odbora za Slovenijo, pokazal ogromno gradivo, ki ga je nabral za pripravo poročil o kršenju človeških pravic v zvezi z beograjske pohelsinske konferenco. Ta poročila so bila v imenu Narodnega odbora poslana demokratičnim državam — podpisnicam helsinškega dogovora.

Po končanem občnem zboru je predsednik clevelandskega društva povabil vse navzoče na prigrizek.

PO ŠPORTNEM SVETU

NA 36. BALKANSKIH ATLETSKIH TEKMAH, ki so bile tokrat v Ankari v Turčiji, so po pričakovanju zmagali med moškimi Romuni, med dekletki pa Bolgarke. Jugoslovanski ekipi sta zasedli tretje mesto. In med moškimi le za točko prednosti pred Grčijo. Jugoslovanski atleti so osvojili 5 zlatih, 5 srebrnih in 2 bronasti medalji, dekleta pa le tri srebrne in 4 bronaste. Srebrno medaljo v skoku v višino je prejela Stanka Lovšetova s 182 cm, enako kot zmagovalka Popa, Romunija, le da je ta imela en skok manj. Isto višino sta preskočili še Bolgarki Valkanova in Blagojeva, peto mesto pa je s 178 cm zasedla mladinka Benedetičeva. Mariborčanka Breda Lorenč je z bronasto kolajno v peterboju s 4243 točkami postavila nov slovenski in jugoslovanski rekord.

ŠAH

Po vseh slovenskih domovih pričnejo turnirji

15. OKTOBRA

VPIŠITE SE, ŠE JE ČAS!

Mladinski odsek ZS

Obvestila:

CETRETEK, 13. oktobra:

Odbojarska tekma Reprezentanca „Zedinjena Slovenija“ proti Ateneo Santa Maria, na igrišču Huracán de San Justo, Arieta 2967, San Justo, ob 21.30.

PETEK, 14. oktobra:

VI. kulturni večer SKA ob 20 v Slovenski hiši. Predavanje teološkega odseka — Dr. Mirko Gogala: Evangelizacija sveta III. (sklepno predavanje).

SOBOTA, 15. oktobra:

V Slomškovem domu materinska proslava ob 18. uri.

NEDELJA, 16. oktobra:

Romanje slov. verske skupnosti iz San Justa v slov. cerkev Marije Pomagaj.

V Slovenski hiši ob 10,30 sestanek članov Zbora zaupnikov SKD-SLS.

Odbojarska tekma Reprezentanca „Zedinjena Slovenija“ proti Club Atlético Lanús, na igrišču Club Atlético Lanús, 9 de Julio 1680, Lanús Este, ob 11.30.

Na Slovenski Pristavi materinski dan združen z družinskim srečanjem.

V Slovenskem domu v San Martinu družinski dan. Vabita SDO in SFZ.

V Slov. domu v Carapachayu ob 16. uri materinska proslava.

SREDA, 19. oktobra:

Sestanek Lige žena in mati v San Martinu ob 18.30. Govorila bo ga. Mira Eckerjeva.

SLOVENSKA KULTURNA AKCIJA

VII. kulturni večer - Filozofski odsek v soboto, 22. oktobra, ob 20

Srečanje s p. Romanom Žužkom SJ,

profesorjem Vzhodnega instituta v Rimu

SLOVENSKA HIŠA, Ramón Falcón 4158

V NEDELJO 16. t. m. BO V

CARAPACHAYU

sv. maša za raj. Miroslavo Bodner; nato bo skupno kosilo ob pri-liki materinskega dneva.

Popoldne ob 16 pa bo v Domu družinsko srečanje, združeno z

materinsko proslavo

Vse družine in prijatelji lepo vabljeni!

Prof. dr. JUAN JESUS BLASNIK

Specialist za ortopedijo in travmatologijo

Marcelo T. de Alvear 1241, pta. baja Capital Federal Tel. 41-1413

O-dinira v torek, četrtek in soboto od 17. do 20. Zahtevati določitev ure na privatni telefon 628-4188.

SLOVENSA MLADINSKA atletska reprezentanca je v Meranu na tekmo-vanju pokrajinskih ekip osvojila prvo mesto pred Voralbergom in Švico. Mladi slovenski atleti so osvojili sedem prvih, sedem drugih in šest tretjih mest.

JAVNI NOTAR

FRANCISCO RAUL CASCANTE

Escribano Público

Cangallo 1642 Buenos Aires

Pta. baja, ofic. 2

T. E. 35-8827

PODRUŽNICE:

EZEIZA

Ruta 205 (nasproti postaje) Tel. 295-1197

C. SPEGAZZINI

Av. 25 de Mayo 136

SAN JUSTO

Almafuerte 3230

(eno kvadro od občine)

LOMAS DE ZAMORA

Hipólito Yrigoyen in Laprida

OSREDNJA HIŠA:

LOMAS DE ZAMORA

Av. Hipólito Yrigoyen 8854/62

Tel.: 243-2291

(med Boedo in Sáenz)

Vse za dom

— Pohištvo

— Dekoracije

CETRETEK, 20. oktobra:

Odbojarska tekma Reprezentanca „Zedinjena Slovenija“ proti Club Liniars, na igrišču Huracán, Arieta 2967, San Justo, ob 21.30.

SOBOTA, 22. oktobra:

SKAS — predavanje prof. dr. Milana Komarja v okviru študijskega ciklusa ob 16. uri v Slovenski hiši. (En teden prej kot je bilo objavljeno).

VIII. kulturni večer SKA — srečanje s p. Romanom Žužkom SJ, profesorjem Vzhodnega inštituta v Rimu. Vprašanja in odgovori.

NEDELJA, 23. oktobra:

Misijsko-Baragova proslava ob 16. uri v Slovenski hiši.

SOBOTA, 29. oktobra:

Proslava Narodnega praznika in dneva slovenske zastave v Slovenski hiši: ob 19 sv. maša v slov. cerkvi Marije Pomagaj; ob 20 proslava v glavni dvorani in slavnostna večerja.

NEDELJA, 30. oktobra:

Na Slovenski Pristavi v Castelarju Pristavski dan.

NEDELJA, 6. novembra:

25. mladinski dan, ki ga organizirata odbora SDO-SFZ na Slovenski Pristavi.

SREDA, 9. novembra:

Zveza slov. mater in žena bo imela redni občni zbor z izvolitvijo predsednice. Začetek ob 16. uri.

SOBOTA, 12. novembra:

Nagradno tekmovanje v znanju za slovensko ljudsko in srednješolsko mladino ob 15. uri v veliki dvorani Slovenske hiše. Organizira Kreditna zadruga Sloga.

NEDELJA, 13. novembra:

Slovenski dom Berazategui praznuje enajsto obletnico svoje ustanovitve.

„Kako neki je zmoglo rusko ljudstvo pred Veliko oktobrsko revolucijo prenašati svojo bridko usodo?“

„Čisto preprosto: predstavljali so si, kako bo potlej.“

PROSLAVA SLOVENSKEGA NARODNEGA PRAZNIKA

29. OKTOBER

in

DNEVA SLOVENSKE ZASTAVE

bo v soboto, 29. oktobra v Slovenski hiši

S p o r e d :

- ob 19 sv. maša v cerkvi Marije Pomagaj — daruje msgr. A. Orehar. ob 20 v dvorani: 1. Beseda mladih — gđc. Katica Cukjati 2. Govor univ. prof. dr. Milana Komarja 3. Dramatski prizor „Srce v sredini“ ob 60letnici majniške deklaracije in smrti dr. J. Ev. Kreka. Spisal dr. Tine Debeljak, režija Maks Borštnik 4. Slavnostna večerja.

Prijavite čimprej svojo udeležbo pri tej veliki narodni manifestaciji.

Pripravljalni odbor

PONOVRNO PRIPOROČAMO: PREDNO NALOŽITE SVOJE

PRIHRANKE ALI VZAMETE POSOJILNO DRUGOD,

VPRASAJTE ZA POGOJE PRI NAS! NE BO VAM ŽAL!

KREDITNA ZADRUGA „SLOGA“ Z. Z. O. Z.

Bmė. Mitre 97

Ramos Mejía

Uradne ure: ob ponedeljkih, sredah in petkih od 15. do 19. ure.

KREDITNA ZADRUGA SLOGA

vabi slovensko ljudsko in srednješolsko mladino na nagradno tekmovanje v znanju

slovenskega jezika — zgodovine — zemljepisa — slovstva — verouka in splošne kulture, ki bo v soboto 12. novembra ob 15. uri v veliki dvorani SLOVENSKE HIŠE.

V SLOGI JE MOČ!

Kdor v tem življenju v me veruje, ne umrje vekomaj.

V domovini je odšla k Bogu po plačilo 29. sept. 1977. naša ljuba mama, gospa

Ivanka Prebil roj. Oblak

Pokopali so jo v Zaklancu na prvo soboto v oktobru. Priporočamo jo v molitev.

Hčerka Julči por. Zupan v imenu vsega sorodstva

Zaklanec, Vrbljenje, Horjul, Polhov gradec, Pariz, Buenos Aires.